

НА ВРЪЩАНЬЕ ОТЪ УЧИЛИЩЕТО.

имата настъпи. Снѣгъ покри на всекъждѣ земята и не прѣставаше още, а вальше на голѣми парцали. Снѣжни виелици страшно се виехъ.

Трима ученика — Христо, Цѣнка и Анка се връщахъ отъ училището. Тѣ едвамъ газѣхъ изъ дълбокая снѣгъ. Виелицата се усили и тѣ се спрѣхъ подъ покрива на една къщица, която стоеше сама на

едно отворено мѣсто.

Въ това врѣме вратата се поотвори отъ силния вѣтръ и отъ вжтрѣ се чухъ дѣтски писци

Тѣ надникнхъ въ бѣдната къщица: на една страна бѣше постлана скъсана рогозка, на която стояхъ двѣ малки полуголи дѣчица. Огъня бѣше загъснѣлъ. Бѣднитѣ дѣца бѣхъ посинѣли отъ студа и цѣли треперѣхъ. До тѣхъ седѣше и майка имъ съ блѣдно изпито лице.

Вѣтрѣтъ засвири силно изъ дупкитѣ на вратата, блъснъ ги силно и ги отвори, като набръска купъ снѣгъ по дѣцата. Тѣ изпищѣхъ и се разшавахъ . . .

Тази къщица се намиреше въ срѣдъ една изгорѣла *чаршия*. Прѣди нѣколко години тя е била хубавъ дюгень, но сега бѣше изпокъртена и съборена тукъ-тамъ. Въ неѣ живѣеше това бѣдно семейство.

Малкитѣ ученици много се натъжихъ, като видѣхъ тѣзи бѣдни дѣчица да треператъ и да плачатъ отъ